

## Arrest

nr. 129 188 van 11 september 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.*

*De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.*

*Verzoekers huidige argumentatie dat “doordat verwerende partij het intern vluchtalternatief onderzoekt geeft zij aan (...) dat zij de identiteit van verzoekende partij niet betwijfelt”, mist feitelijke grondslag en alle ernst. Immers, in de bestreden beslissing waarin tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging wordt besloten, wordt met geen woord gesproken over een intern vestigingsalternatief. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, wordt in casu geen onderzoek gevoerd naar een intern vestigingsalternatief en de bestreden beslissing bevat (dan ook) geen enkele motivering dienaangaande, noch wordt er ook maar enigszins op gealludeerd/gezinspeeld. Ofschoon verzoeker blijkens zijn verklaringen in Bangladesh over een geboortakte en een kopie van zijn paspoort beschikt en hij nog contact heeft met zijn familie en andere personen in zijn land van herkomst, legt hij tot op heden niet enig begin van bewijs van zijn identiteit neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Verzoekers identiteit staat derhalve, in tegenstelling tot wat hijzelf voorhoudt, niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.*

*Verzoekers huidig betoog met betrekking tot het feit dat hij foutief de laatste nationale verkiezingen in Bangladesh in 2010 dateerde, terwijl deze in werkelijkheid in december 2008 plaatsvonden, dat “het feit dat de tolk 2010 vermeldde kon niet door verzoekende partij, noch verwerende partij noch de raadsman als correcte vertaling geverifieerd worden omdat niemand het Bangla begrijpt” is niet ernstig en kan niet worden aanvaard. Verzoeker spreekt en begrijpt immers zelf (wel) Bangla, welke zijn moedertaal is en een taal die hij, net als de tolk tijdens zijn verhoren, terdege beheerst en machtig is. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, net zoals hij dat evenmin deed tijdens zijn interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan. Het getuigt van geen of weinig ernst om na confrontatie met een negatieve beslissing plots aan te voeren of te insinueren dat enkele van zijn verklaringen niet of foutief in de gehoorverslagen zouden zijn opgenomen. Hoe dan ook, zelfs al zou er te dezen sprake zijn van een foutieve vertaling vanwege de tolk op het Commissariaat-generaal, wijzigt dit nog niets aan en vermag dit op generlei wijze afbreuk te doen aan de overige pertinente vaststellingen, zoals o.a. het feit dat hij geen enkel document neerlegt dat zijn beweerde politieke betrokkenheid kan ondersteunen, welke de commissaris-generaal terecht deden oordelen dat aan verzoekers beweerde lidmaatschap van Jamaat-E-Islami geen geloof kan worden gehecht, vaststellingen welke door verzoeker -die hiertoe geen ernstige poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd.*

*Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de concrete vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal, welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, aangaande o.a. de vormelijke voorwaarden waaraan dergelijke documenten*

*blijkens de informatie vervat in het administratief dossier dienen te voldoen, en gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Bangladesh corruptie veelvuldig voorkomt en valse documenten er gemakkelijk verkrijgbaar zijn, kan aan de door verzoeker neergelegde gecertificeerde fotokopieën van juridische stukken, net als aan de thans als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde verklaring, welke bovendien een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft, geen bewijswaarde worden gehecht.*

*Er is geen (wettelijke) bepaling die het Commissariaat-generaal ertoe verplicht de door de verzoekende partij aangebrachte stukken (schriftelijk) te laten vertalen, en in het administratief dossier een vertaling van die documenten op te nemen.*

*Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.*

*Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen bij die wijzen op dergelijk risico.*

*Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

*Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, heeft verzoekende partij geen bijzondere opmerkingen, volhardt zij in het verzoekschrift en wijst zij op de afwezigheid van de verwerende partij. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 5 september 2014 slechts stelt te volharden en zij zich voor het overige beperkt tot het wijzen op de afwezigheid van de verwerende partij, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 1 juli 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS